
50è PREMI MULET CERDÀ DE NARRACIÓ CURTA.

Títol de l'obra: EL TURMENT DE MR.RIPLEY

EL TURMENT DE MR.RIPLEY

A Patricia Highsmith in memoriam.

Quan tornes a l'escalfor de la furgoneta Renault fas un sospir, t'afanyes a engegar l'auto i marxar del lloc on has abocat el cos d'en Jacques Debette. Saps que fins que no tornis a ser a *Belle Ombre* no et tranquil·litzaràs. No has de córrer, no has de passar per *l'autorroute*, sinó que has de conduir per les carreteres secundàries. Avui dia les vies principals estan plenes de càmeres i radars, Tom. Has d'extremar la precaució en els trenta-dos quilòmetres fins a casa teva.

Segueixes la ruta del Sena una bona estona fins a arribar al trencant de Villeperce. T'assossegues quan ja veus l'estructura de *Belle Ombre*. Has deixat la tanca metàl·lica oberta. Ben segur que la teva assistenta, *madamme* Annete, ni se n'haurà adonat, de l'excursió nocturna a *l'écluse* de Le Gormerot.

Un cop t'has ficat al llit no aconsegueixes dormir, però tant se val. No ho pots evitar, però et ve al cap tot el que ha passat avui. Tens sort que l'Heloïse, la teva dona, no fos a casa. De fet, penses que per fortuna passa més temps de viatge amb amics que no pas amb tu. Rememores que vas tenir un mal pressentiment quan un galerista de Niça, en Jacques Debette, et va fer saber que feia una exposició retrospectiva del pintor Derwatt. Magnífic autor de nombroses obres a qui tu havies representat, i suplantat després del seu suïcidi per poder continuar amb el negoci de les seves exquisides teles, que tu vas continuar falsificant. De veritat havies pensat que ho feies amb tant de talent com l'autèntic Derwatt? Ben segur que no ho sabries dir; ho vas haver de fer per sortir del pas, tot i que sovint creus que no li arribes ni a la sola de la sabata. Vares enviar a l'exposició de Niça dues obres amb la signatura Derwatt, una era original del pintor, "La cadira vermella", i l'altra, "El gat de mirada perversa", era teva. Tu que sempre havies cregut que no tenies

aptitud per la pintura, t'havies trobat suplantant la personalitat i falsificant els quadres d'un artista de primera línia.

Has de reconèixer que vas estar temptat d'anar a Niça a veure l'exposició. Ben segur que en Jacques Debette hauria estat content, i potser l'hauries pogut convèncer que estava ben equivocada en la seva esbojarrada opinió que hi havia alguna cosa fosca en l'autoria de diverses obres de la mostra. De raó no li faltava, disset teles eren autèntiques i vuit les havies pintades tu, Tom. No obstant eren dies que l'Heloïse era a casa i no volies trencar un d'aquells períodes d'intimitat tan poc freqüents amb la teva esposa. Vas preferir quedar-te a *Belle Ombre* que no enfrontar la pressió d'estar envoltat de pintures de Derwatt.

La retrospectiva va ser tot un èxit. Va sortir als mitjans de comunicació i vares poder contemplar per televisió un programa sobre el desaparegut pintor que s'havia esvaït feia més de vint anys. Rumiaves que eres l'única persona del món que sabia la història de Derwatt.

Acabada l'exposició, en Jacques Debette et va trucar i va manifestar la intenció de tornar-te personalment les dues pintures, amb les quals havies participat en la mostra. Volies evitar una entrevista directa i li vares respondre que preferies que, per motius de seguretat, ho fes a través una empresa de transport d'objectes de valor.

Et vares tranquil·litzar quan ja tenies les dues pintures a casa. No obstant això, ahir en Jacques et va trucar des de París. Havia vingut amb la intenció de reunir-se amb tu i ho pensava fer. Vas sentir aquella inquietud que de tant en tant t'assaltava. No obstant et vas mostrar gentil, absolutament servicial i col·laborador amb el galerista, i fins i tot el vas convidar a allotjar-se a *Belle Ombre*.

Madame Annette es va sentir contenta de tenir un convidat. La dona sempre exhibia alegria quan podia demostrar els seus dots culinaris. Es va afanyar a preparar una cambra

per l'hoste i anar a comprar un parell de peces de carn per fer un *boeuf bourguignon*, una de les seves receptes més exquisides.

En Jacques Debette va arribar amb taxi a un quart de set de la tarda. Vares sortir a rebre'l a la carretera. Vàreu encaixar la mà només de sortir de l'auto. Era un home de mitjana edat que vestia d'esport, amb una caçadora de cuir i pantalons texans, i amagava la seva calvície amb un barret de feltre tipus "trilby", que lluïa de forma un xic desmanegada. Gentilment vas intentar portar-li la petita maleta de rodes, però ell es va negar a cedir-te-la.

—Han arribat les dues pintures seves? —va preguntar de seguida.

—Sí, ahir al matí me les varen portar. Sense cap incidència. Li agraeixo que cuides bé de les meves obres —vares manifestar educadament.

—Només faltaria que no ho fes. La galeria Debette té cura sempre dels quadres que exposa. Per cert, tot i ser una retrospectiva i sense finalitat de venda, un xec d'Emirats ha fet una oferta per a dues obres.

—Alguna de les meves? —vares demanar tot interessat.

—No. Eren unes que pertanyen a la Buckmaster Gallery, de Londres.

A dintre teu vas experimentar un petit recaragolament. Havies estat soci de la galeria anglesa mentre l'Andrew Derwatt era viu, i durant tot aquell desgavell que va representar el seu suïcidi i la falsificació de les seves pintures, però ja te n'havies desvinculat, i de cap manera volies que el galerista ho sabés.

—Em pot dir quant en varen oferir?

—Quatre-cents mil euros per a cada pintura. A descomptar el deu per cent per a mi, si es porta a efecte.

Un cop més em vaig meravellar de la cotització de les pintures de l'Andrew Derwatt.

—No es vol pas desprendre de “La cadira vermella”? —va demanar el galerista—. No en tinc cap oferta, però ben segur que li podria trobar un comprador.

—En parlem metre sopem, si li sembla bé.

Saps que “La cadira vermella” és obra de Derwatt. Sembla que “El gat de mirada malèvola” cotitzaria a preu més baix. Vàreu entrar a la casa. El condueixes a la seva cambra. *Madame Annette* ja ha fet el llit.

L’assistenta acaba de cridar per l’escala que *madame* Heloïse és al telèfon.

—D’aquí a un quart d’hora comencem a sopar— diu al galerista.

Vas al teu despatx per agafar la trucada de l’Heloïse.

—*Mon cheri*, escolta, la Carol ha tingut un atac d’apendicitis mentre viatjàvem cap a Grècia. L’hem poguda desembarcar a Estambul i l’han hagut d’operar d’urgència. Si haguéssim trigat una mica més hauria tingut una peritonitis, segurament mortal.

—Vaja! —exclames— Però està bé?

—El metge diu que ja s’està recuperant. M’hauré de quedar amb ella fins que surti de l’hospital. *Madame Annette* m’ha dit que tenies un convidat.

—Sí. És un galerista de Niça que està interessat per algunes pintures de l’Andrew Dewartt.

—Doncs, que t’ho passis bé parlant d’art i de pintures. Ja et trucaré quan la Carol surti de l’hospital i torni cap a casa. Un petó i una abraçada!

La taula està parada amb un ram de ciclamen posat en un gerro, i *madamme* Annette ha deixat l’olla de la *soupe a l’oignon* entre els plats dels dos comensals perquè us serviu vosaltres mateixos. En Jacques Debette està consultant el seu telèfon mòbil. Detestes aquests petits aparells que destrueixen la intimitat de la gent, tot i que en tens un per a quan vas de viatge, procures utilitzar-lo tan poc com pots.

—Li agrada el *beaujolais*? —demanes al galerista. No esperes resposta, el veus entretingut encara amb el mòbil. Li serveixes a la copa.

—Sí. El vi novell m'encanta —respon en Debette deixant d'una vegada el telèfon— i aquest sembla que té un bon cos.

Cullerada a cullerada aneu menjant la sopa de ceba. En Jacques va parlant de com de bé ha anat la mostra de la pintura de Derwatt. Tu et mantens en silenci i vas assentint amb el cap de tant en tant.

L'home fa grans elogis del *boeuf bourguignon* de *madamme* Annette, cosa que fa estufar enormement l'assistenta.

—Bé, senyor Debette, digui'm quin és realment el motiu de la seva visita —deixes anar tu, encara que sigui per tallar el discurs del galerista.

En Jacques fa un sospir i es passa el tovalló pels llavis.

—Miri, senyor Ripley, li he de dir que després d'estudiar detingudament totes les pintures de la mostra tinc la certesa que algunes no són fetes per Derwatt, sinó que són una falsificació.

Tu fas petar la llengua com a mostra de discrepància, no obstant una fredor a l'estómac t'interromp la digestió del *bourguignon*.

—Què li fa pensar això?

—Els cromatismes per una banda i també la selecció del color.

—Tingui present que l'Andrew estava en plena crisi existencial i al bell mig d'una completa depressió. I els colors... vivia en un recòndit cau de Mèxic i sovint no podia adquirir les pintures ni els pinzells per treballar de forma adequada.

Ara és el galerista qui peta la llengua i fa que no amb el cap. Tens la impressió que el vi l'ha afectat, ja que s'ha begut quasi totalment l'ampolla de *beaujolais*.

—No ho puc pas creure, això. Quants pintors de temps enrere han estat deprimits i mig bojos. En Van Gogh, en Munch, l'Adolf Wölfli, i el mateix Toulouse Lautrec. N'he analitzat la pila i en cap obra d'aquests he trobat desviacions cromàtiques ni pictòriques, estiguessin deprimits o no. Crec fermament que es tracta d'un gran treball de falsificació. Crec que hauríem d'aixecar la llebre i muntar un gran escàndol. Denunciar la Buckmaster Gallery de Londres. Demanar indemnitzacions pel frau. D'altra banda, la meua galeria guanyaria fama internacional —diu això últim com de passada.

—Jo discrepo absolutament d'això que diu —Intentes donar versemblança als teus arguments—. Puc entendre certs canvis d'estil, segurament deguts a criteris personals o emocionals. Qui no canvia d'opinió algun cop a la vida?

—Ho puc comprendre, però el que veritablement m'ha fet canviar d'opinió a mi ha estat l'anàlisi de les pintures amb una làmpada de Wood. He pogut observar el traç de la pilositat del pinzell sobre el llenç. En algunes obres va de dalt a baix, en sentit de dreta a esquerra, i en altres és al contrari. He pogut observar una diferència notòria entre unes i altres teles.

Coneixes prou bé la làmpada de llum ultraviolada que fan servir alguns pèrits de pintures. A través de la seva lupa es poden observar detalls que no són visibles a simple vista.

—Li ho demostraré en les seves dues pintures —afegeix en Debette—. He portat la làmpada, la tinc a la maleta. Doni'm uns minuts que la vaig a buscar i analitzarem les seves dues obres de Derwatt.

Mentre el galerista és a la seva cambra, tu ja has pres una decisió. Feia temps que no ho havies de fer, però aquest és el moment oportú. Si en Debette surt de *Belle Ombre* no tindràs cap més oportunitat.

Tens guardades les pintures i els estris de pintar en el soterrani. Una porteta al costat del celler dona accés a una mena de magatzem de mals endreços. Les dues pintures que vares rebre per transport de seguretat són encara cobertes per un embolcall de protecció. Hi has accedit amb el galerista, has clos la porta i ell mateix ha desembalat “La cadira vermella”, mentre tu desempaquetaves “El gat de mirada malèvola”. Heu dipositat les dues pintures, l’una al costat de l’altra, sobre una taula i recolzades a la paret. En Debette ha encès la làmpada i una llum blavosa ha donat color a l’estança. S’ha apropat a “La cadira vermella”, ha enfocat la part esquerra del quadre i ha acostat la lupa de l’aparell a l’ull dret.

Tu has pres una reproducció en coure de la “Venus de Milo” i t’has apropat per darrere al galerista.

—Miri. Fixi’s en el traç...

Has alçat l’estatueta i amb tota la teva força l’has deixat caure sobre la closca del pobre Debette. Li has ventat dos cops més i t’has afanyat a posar uns diaris sota el cap del galerista que deixa anar un bon toll de sang. No vols que quedin rastres a terra. Saps prou bé que la policia amb un producte anomenat *Bluestar forensic* pot detectar restes de sang encara que s’hagin fet desaparèixer.

Ja tens el cadàver del galerista estès a terra. Ben segur que no podrà denunciar cap irregularitat en les pintures de l’Andrew Derwatt. Què penses fer ara, Tom Ripley?

La teva principal virtut, Tom, és la capacitat per actuar de manera ràpida i eficient. Han passat uns anys des de les teves últimes operacions, però recuperes de seguida l’habilitat. No has perdut la pràctica.

Has deixat les pintures al damunt de la taula. Has tancat la porta del magatzem amb clau, tot i que *madame* Annette no entra mai en aquesta estança. Un cop a dalt reculls els

plats a mig consumir i la cassola i ho portes tot a la cuina. L'assistenta ja s'ha retirat a la seva cambra i ben segur que estarà veient el seu programa preferit a la tele. Aboques les restes del guisat al cubell de deixalles. Llàstima, penses, «era tan bo el *boeuf* que sap greu llençar-lo». Veus el telèfon mòbil d'en Debette oblidat al damunt la taula. En aquest instant et ve al cap el que pots fer.

Prens el mòbil i inverteixes uns minuts a activar-lo. Per accedir a la pantalla principal has de fer, amb el dit, un moviment clau. Si ho aconsegueixes podràs fabricar la coartada perfecta. Al desè intent ho assoleixes: un signe en forma de “zeta” i una lliscada amunt amb el dit. Ja pots operar. Entres a la pàgina web dels ferrocarrils francesos SNCF. Cerques comprar bitllet del trajecte París-Niça. De seguida ho trobes: Estació *París Gare de Lyon Hall 1 voie 2*. Sortida a les 9:30, 158 €. Perfecte! A veure si aconsegueixes comprar el bitllet. Fas una correguda fins a la seva cambra, ja veus la seva cartera. Busques una targeta: *Caisse de Credit de Nice CB Mastercard*, perfecte! T'asseus al llit i continues amb la compra. Tecleges el nom, el número de la targeta i el codi de seguretat de tres números. Fantàstic! Ja tens viatge per a demà. El sistema diu que envia el bitllet i la factura al correu electrònic. Rumies. Potser el necessitaràs per accedir al *hall* de l'estació. No necessites contrasenya per entrar al seu *mail*. Observes el passatge amb el seu codi QR i gairebé no et pots creu com de fàcil t'ha estat aconseguir-lo. Ho interpretes com un senyal de bona sort, Tom! Sí, això t'ha sortit bé. I tot el que tens al cap per dur a terme la suplantació també et sortirà bé.

El punt següent és aconseguir un transport. Rumies, el taxista de Villeperce et coneix, decideixes contractar un servei a Fontainebleu. Amb el telèfon d'en Jacques truques a l'empresa de taxis: «Em dic Jacques Debette, necessito un servei per a demà al matí a les 7, per París – Gare de Lyon. Siguin puntuals si us plau», recalques. I ara t'hauràs de desfer del cadàver, Tom. Tens una llarga experiència en aquesta tasca.

Fa mig any, amb l'Heloïse, vàreu fer un pícnic a prop d'unes rescloses del Sena a Vimpelles. Era un bonic paratge que donava a *l'écluse n° 10 le Gormerot*, on hi havia un bon i profund bassal d'aigua, que tu vas rumiar (la teva ment criminal sempre et porta a aquests pensaments) que seria un lloc adequat per abocar un cadàver. I el cadàver ja el tens ara, ben tancat al soterrani de casa. Som-hi!

A la una de la matinada has cregut que era el moment adequat per anar cap a *l'écluse de Gormerot*. Has escoltat a prop de l'estança de *madame* Annette i has percebut els reus ronquets. Has baixat al soterrani, has col·locat una bossa de plàstic al cap d'en Debette perquè no taqués de sang, tot i que ja es mostrava gairebé coagulada, i l'has arrossegat escales amunt. Ha estat una feina molt feixuga, ja que pesa els seus vuitanta quilos. L'has estirat fins al garatge per col·locar-lo dins la furgoneta Renault, molt més adequada per a aquesta tasca que l'Alfa Romeo de l'Heloïse. Has tingut treballs a fer-ho, però ho has aconseguit, ben embolcallat el cos amb plàstic negre de jardineria. A moderada velocitat i passant per carreteres secundàries has arribat al prat on vàreu fer el picnic amb la teva dona. Ajudat per la llanterna que portes a la furgoneta has tingut feina a buscar pedres. És un prat i a primera vista no n'has vist. Sí que n'has trobat a l'altra banda de la carretera. Còdols arrodonits de riu; has triat els més plans que has vist. Has omplert els pantalons, butxaques i tot el que has pogut de la vestimenta d'en Jacques amb la finalitat que no suri el seu cos. Ara pesa uns vint quilos de més.

El lloc és desert i fosc. Has apagat el llum de l'auto i l'has acostat el màxim possible a l'indret de màxima fondària. Una lluna mig plena és la teva única il·luminació. Has apagat el motor, has arrossegat el cos i l'has estintolat sobre la barana. Amb un terrible esforç l'has fet passar per damunt del passamà i, per fi, ha caigut a l'altra banda. Has pogut escoltar el "xof" que ha fet en xocar contra la superfície de l'aigua. No t'entretens a

observar si s'enfonsa o no, i ben de pressa i a les fosques tornes a agafar el camí de tornada a casa.

Has pogut dormir una estona, segurament postrat i baldat per l'esforç i el cansament. A les sis t'has llevat i has anat a la cambra d'en Jacques. Està tot igual de com ho havia deixat ell, excepte la cartera amb les targetes i diners.

Desfàs el llit, com si hi hagués dormit. Penjat a l'armari hi tenia una camisa i uns pantalons. Ho poses tot a la petita maleta, on hi havia unes sabates i dos jerseis. La jaqueta de cuir i el barret de feltre "*trilby*" t'ho poses tu. Clous la maleta i sense fer soroll, no vols despertar *madame* Annette, ho baixes tot a l'entrada de la casa. A la teva cambra omple una motxilla amb una jaqueta d'entretemps llarga i una gorra de visera. Sents el so d'una botzina. És el taxi que ja ha arribat. Et col·loques bé la jaqueta de cuir i el barret d'en Debette. Amb alegria descobreixes que en una butxaca hi ha unes ulleres fumades. Et limites a dir al xofer: «a la *Gare de Lyon*». Vols parlar el mínim, que no detecti el teu accent estranger. Et col·loques al seient posterior ben bé darrere del conductor, i de seguida et fas l'adormit, fins i tot aconseguixes agafar el son per uns instants. «Ja hem arribat, senyor», sents que diu el taxista. Li pagues en efectiu la carrera amb diners del mateix Debette. Veus que portava més de sis-cents euros a la cartera.

Estàs segur que la *Gare de Lyon* hi haurà càmeres, et fiques bé el barret, les ulleres fumades i fas unes passes llargues com et sembla que feia el galerista. Entres al *hall n° 1* de l'estació. Tenies el correu electrònic del mòbil d'en Jacques preparat per si havien d'escanejar el bitllet, però ningú t'ho demana. Potser ho fan quan puges al tren. Veus els lavabos a mà esquerra. Deixes la maleta al peu de l'entrada i et dirigeixes als excusats. Allà et treus la caçadora de pell i el barret i et poses la jaqueta llarga i la gorra. Col·loques la roba i el barret del galerista a la teva motxilla i t'asseus sobre la tapa del vàter, has

d'acabar la feina. Obres el mòbil d'en Debette i cerques els missatges de text. Mires els últims que havia emès en Jacques. Veus que en fa sovint a una tal Jeanette, li escriu de forma afectuosa, deu ser la dona, o potser l'amant: «Estimada, he de fer unes gestions a París, no sé quan podré tornar, possible contacte amb els dels Emirats. Un petó» i hi afegeixes un cor, com has vist que feia Debette. Després d'enviar, i amb l'ajuda d'un ganivet de butxaca, obres la carcassa del mòbil i extreus la targeta, la lences al vàter i tires la cadena. Comproves que s'hagi empassat pel forat. Ja et desfaràs de l'aparell en una paperera a fora de l'estació. T'abilles bé al rentamans del lavabo. T'observes al mirall i somrius, ja tornes a ser en Tom Ripley.

En Marwan i en Maalouf són dos pispes de Saint Denis, la *banlieue* parisenca. El seu negoci és arrambar amb tot el que poden de gent distreta que es troben en llocs públics. Han esdevingut especialistes en estacions de metro i sobretot de tren. En Maalouf fa un gest al seu germà. No s'han de dir res. Un despistat ha deixat la maleta a fora mentre anava a fer les seves necessitats. D'una revolada en Marwan pren la petita maleta i marxa corrents estirant-la per la nansa. Pesa molt poc, no hi deu haver gairebé res a dintre, però potser hi trobaran alguna cosa de valor, una tàblet, un mòbil, ves a saber...

Satisfet perquè veus que la maleta ha desaparegut, t'afanyes a sortir de l'estació, no pas per la porta principal, sinó per la *rue de Bercy*. Agafaràs l'autobús que et deixarà a prop de casa i hauràs recuperat la normalitat que tant desitges.

Has tingut quatre dies de pau i tranquil·litat, però ja sabies que això s'acabaria. Ets al Café-Tabac de Villeperce i llegeixes "Le Monde". A la quarta pàgina ho trobes: "Desaparició del galerista Jacques Debette". Es veu que la seva esposa, Jeanette Debette, ha denunciat a

la policia que el seu marit que era a París no ha tornat a casa, i ningú no sap res d'ell. Enlloc diuen res de tu ni de Villeperce. Fas un sospir i mentalment rumies si et queda alguna cosa pendent del galerista: a la cabana al fons del jardí vas cremar tot el que tenies d'ell, la cartera, les targetes, el barret i la caçadora, les sabates, els documents, els diaris amb sang del cap d'en Debette, i fins i tot la làmpada de Wood. De sobte recordes que molts anys enrere vas haver de fer desaparèixer, en unes circumstàncies similars, el cos de Thomas Murchison, per unes sospites semblants a les d'en Debette. Segur que això no passarà desapercebut a la policia.

Aquest matí mateix reps una trucada de la policia:

—Senyor Ripley? Soc l'inspector Ganimard, del dotzè *arrondissement* de París. Estem investigant la desaparició del senyor Debette. Segons ens comunica la policia de Niça va tenir una entrevista amb vostè ara fa cinc dies.

—Sí, ben cert, inspector. Acabo de llegir la notícia a “Le Monde”.

—Aquesta tarda mateix el vindré a visitar.

Ho comentes a *madame* Annette, que no se sorprengui quan vingui la policia.

—El vaig veure marxar a les set del matí. Vaig sentir la botzina del taxi. Em disposava a llevar-me i vaig donar un cop d'ull per la finestra. Vaig veure que pujava al cotxe.

—Pot ser que interessi a la policia, això —assegures tu.

Just quan acabaves de dinar ha entrat una autopatrulla al jardí. Ja havies deixat la reixa oberta a aquest efecte.

Una agent s'ha quedat al menjador interrogant a *madame* Annette i tu has fet entrar l'inspector al teu despatx.

—Fa tres dies que la senyora Debette va presentar una denúncia per la desaparició del seu marit. Avui dia podem seguir el rastre de tothom des del seu telèfon mòbil. He vist que l'últim lloc on havia estat era a casa seva. A la matinada següent va fer camí fins a la *Gare de Lyon* i aquí va desaparèixer.

—No l'han localitzat en les filmacions de dintre l'estació? —demanes tu.

—La seva senyora l'ha identificat a l'entrada i al *hall* on havia de prendre el TGV cap a Niça. Però ni ell ni la maleta han aparegut en cap filmació més.

—Sí que és estrany. El dia abans de la seva marxa vam sopar junts i ja ens vàrem acomiadar, ja que marxava de bon matí cap a l'estació —Et surt molt bé la cara de circumstàncies i aflicció que estàs posant.

—Quina és la raó per la qual el va venir a veure, senyor Ripley?

—Li vaig cedir dues pintures per una exposició que va fer a Niça. Me les havia retornat i em volia agrair personalment la col·laboració.

—Varen tenir alguna discussió o alguna disputa que pogués dur a un enfrontament.

—En absolut, l'assistenta ens va preparar un magnífic sopar del qual vàrem gaudir enormement. Semblava molt satisfet.

—Em pot dir de què varen parlar?

—Vam parlar d'art, de teles, de pintors i pintures, de forma amigable tota l'estona.

—Podria concretar més, senyor Ripley?

—Doncs sí. Em va comentar en Jacques que tenia bones ofertes de xeics àrabs d'Emirats per comprar obra de pintors contemporanis famosos, que semblen disposats a pagar molts diners.

T'adones que l'inspector va assentint amb el cap, deu saber alguna cosa d'aquestes ofertes.

—Li va fer alguna oferta a vostè.

—No en concret, només em va dir si estaria disposat a vendre alguna de les meves pintures, i jo li vaig respondre que no.

—Em podria deixar veure aquestes dues pintures de la mostra de Niça?

—No faltaria més —vares respondre tu amb promptitud, tot i que vares percebre un rau-rau a l'estómac. No et fa gens de gràcia visitar l'escena del crim amb el policia.

Baixeu al soterrani. Et maleeixes per no haver retirat les pintures, però ara ja no hi ha res a fer. Has de continuar amb la comèdia. L'inspector et segueix escales avall i dona un cop d'ull al celler. «Hi deu tenir uns bons vins aquí», manifesta ell. «Sí, les bones collites són la meva debilitat», respons tu. Amb el llum zenital encès l'inspector examina detingudament les dues pintures. Tu observes dissimuladament el terra a veure si detectes alguna taca de sang que hagués travessat el gruix de diaris que havies posat sota el cap d'en Debette.

—De qui és la firma —demana ell. Merda! Tu que havies aconseguit no esmentar en Derwatt, per la polèmica que hi havia hagut temps enrere en la seva desaparició i suïcidi, ara n'hauràs de parlar.

—De l'Andrew Derwatt. Coneix la seva pintura?

—Sí. N'he sentit a parlar. Crec que es va suïcidar.

—Em penso que sí —apuntes tu, dissimulant la teva incomoditat tant com pots.

Heu pujat a dalt i ja us esperava l'agent de policia que havia interrogat a *madame* Annette.

T'acomiaades dels policies i els acompanyes fins al cotxe patrulla.

Madame Annete ha quedat amb neguit, no pot evitar manifestar:

—Pobre senyor Debette, tant que em va elogiar el *boeuf bourguignon*, i ara ben desaparegut! Tan ben plantat que era.

—Què li ha preguntat la noia policia?

—Que si havia observat alguna mena de discussió entre vostè dos. I li he dit que tot havia anat de forma molt correcta i educada. També m'ha demanat a quina hora havia marxat. Jo li he dit que a les 7 del matí. Que l'havia vist pujar al taxi a aquesta hora.

Segueixes la desaparició d'en Debette a través dels diaris i de la televisió. Durant tres setmanes la polèmica és intensa. Algun mitjà relaciona el galerista amb elements delictius que trafiquen amb pintures robades. També agafen notorietat els intermediaris que gestionen la compra d'art per part de milionaris dels països àrabs. La polèmica segueix i a tu et deixen tranquil. Sembla que ningú t'investiga o almenys no en tens constància. Et relaxes i recuperes l'aplom i la calma. L'Héloïse tornarà aviat. La seva amiga s'ha recuperat bé i ja planegen el retorn a casa.

Al cap d'un mes i cinc dies de la desaparició del galerista reps una trucada:

—Sr. Ripley? Soc la Jeannette Debette, l'esposa d'en Jacques. M'he adonat d'algunes irregularitats en les pintures de l'Andrew Derwatt. Soc a París i hauria de parlar amb vostè.

—Bé... Doncs... Passi a veure'm. Visc en Villeperce, una petita població a prop de Fontainebleu. Vingui quan vulgui.

Quin turment, Tom Ripley! Això és el conte de mai acabar!